

Mi fájna?

Szervác József
(1952–2001)

t esztendeje, hogy leléptél az Életből Szervác Jóska, mintha az kertvendéglő volna. Azóta ölelkezel az Anyafölddel, s Te már tudod, mi a semmi. Elvitted tehetséged, örökös bánatod: ebben a mostoha-Honban nem lehettél, ami akartál és szerettél volna lenni. „Kukorellik és kotkodák ideje jött el” – mondottad törzshelyeden, utolsó találkozásunkkor a Kálmán utcai lebusban. A tolakodóké, álprófétáké, a féltehetségké, az irodalomban táalentum-bérlet nélkül utazó bliccelőké, a mindenkin átgázoló senkiké... Ez fáj Neked, József, de nagyon. E tudat miatt kellett talán napi száz cigaretta, több liter lőre. Pedig jól tudtad, a magad választotta út nagyon rövid lesz. „Tartozol nekem Magyarország / szemeimért valami horizonttal” – írtad a nyolcvanas évek elején. Soha nem kaptad meg azt az adósságot. Néhány díjat, amelyekben érdemtelenek tucatjai is részesültek. Ez is nagyon fáj Neked, Szervác József. A botrányok? Amikről a fél irodalom pletykázott? Létünk eleve skandalum ebben a félresikerült világban. Távolságoktól, akik közé érkezni akartál, minden áron. S most talán valamelyik galaktikus borozóban olvasod föl újabb verseid az angyaloknak. És ők szintúgy nem értenek Téged, miképp mi sem értettünk földi botladozásaid idejében. Öt éve halt meg Szervác József költő. Legyen Neki könnyű a menny. ✎